

ZTRACENÁ VLOČKA

Rozzářená Míša se radostně dívala z okna vlaku. Už před nějakou dobou se krajina začala měnit a holčička věděla, že už jsou opravdu blízko. Okolo vyrůstaly čím dál vyšší hory: mohutné a krásné. Míša se nemohla dočkat, až konečně dojedou na místo.

„Nezapomněli jste?“ otočila se na chvíli od okna, aby se podívala na rodiče. „Hned jak přijedeme, složíme batohy a tradá do hor!“

„Jasně, Míšo,“ zasmál se tatínek. „Myslím, že už vím, kam vyrazíme na první výlet...“

„Jestlipak to bude naše oblíbená salaš na té veliké louce?“ Maminka na svého muže spiklenecky mrkla.

„Hurá! Hurá!“ radovala se Míša, když si vzpomněla na to báječné místo, které objevili loni. Tenkrát šli klikatým údolím, až konečně došli na rozlehlou, rozkvetlou louku dokola obklopenou zelenými horami. Ze všech stran se ozývalo veselé bečení ovcí a zvonečky a na úpatí jedné z hor stál dřevěný domek. Tam celé léto trávil sympatický bača a hlídal svoje stádo. Při práci mu pomáhal veselý ovčák Vlnka a dvě děti: Maruška a Standa. Obě rodiny se velmi skamarádily, a proto Míša se svými rodiči hned po příjezdu zamířili právě na salaš.

Jakmile se všichni pozdravili, Míša se pozorně zadívala na ovčí stádo.

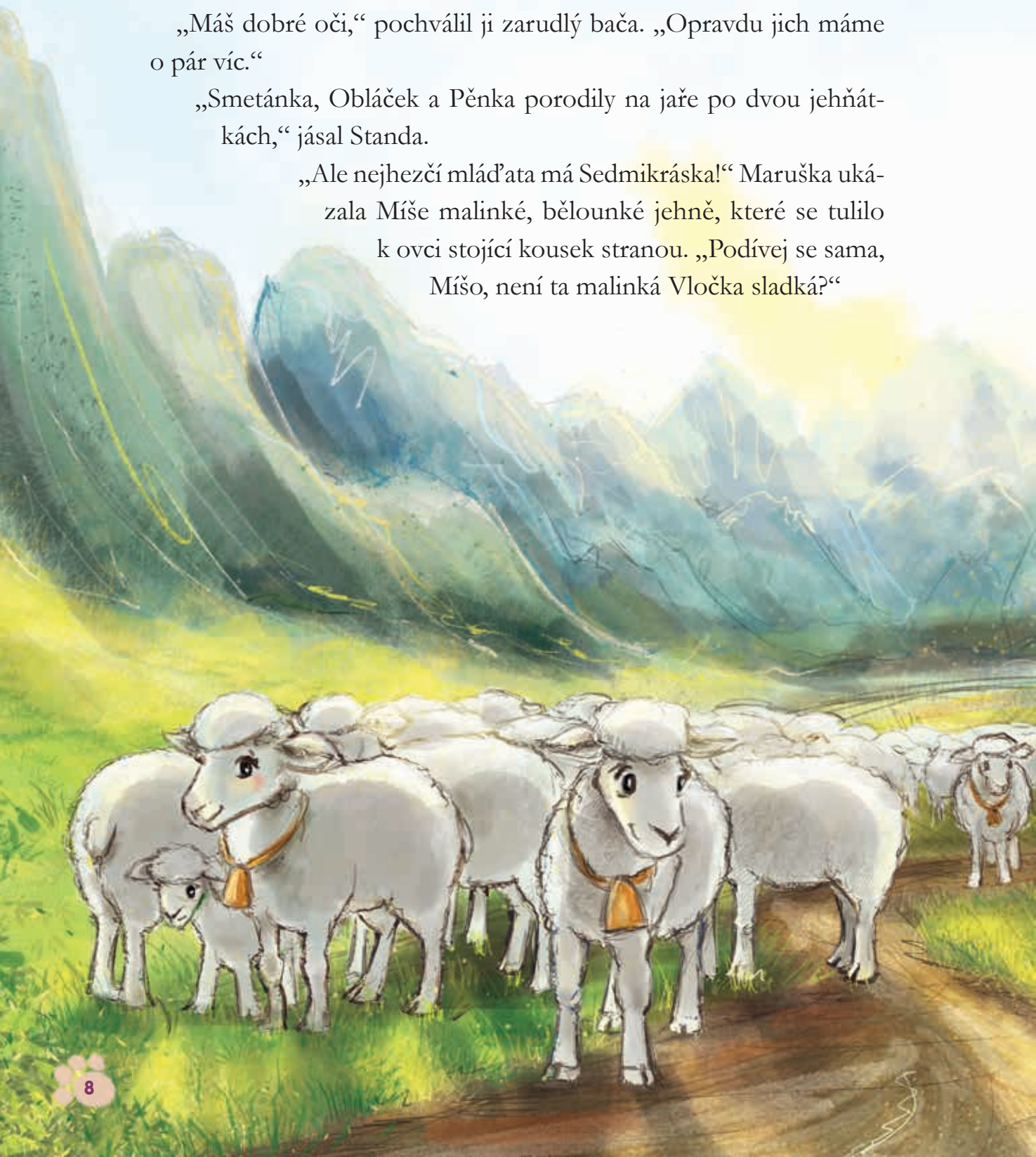
„Asi jich pár přibylo,“ prohlásila, když se snažila spočítat bečící houf.

„Máš dobré oči,“ pochválil ji zarudlý bača. „Opravdu jich máme o pár víc.“

„Smetánka, Obláček a Pěnka porodily na jaře po dvou jehňátkách,“ jásal Standa.

„Ale nejhezčí mládřata má Sedmikráska!“ Maruška ukázala Míše malinké, bělounké jehně, které se tulilo k ovci stojící kousek stranou. „Podívej se sama, Míšo, není ta malinká Vločka sladká?“

Míša neváhala ani na vteřinu. Měla obrovskou chuť jít za Vločkou a pohladit ji po měkoučkém kožíšku, jenže rodiče chtěli pokračovat ve výletu.

„Už je dost pozdě, Míšo. Jestli se chceme vrátit do penzionu ještě za světla, musíme se dát na cestu,“ vysvětloval tatínek. „Ale jestli chceš, můžeme sem zítra zajít hned po snídani.“

„Jasně, přijďte,“ zval je bača. „A Míša by s námi mohla zůstat déle a hrát si s dvojčaty, když se jí nebude chtít šplhat se na vysoké hory.“

Míša s radostí využila pozvání. Následujícího dne, jakmile se s ní rodiče rozloučili na louce a vyrazili na několikahodinovou výpravu,

rozhodla se konečně pořádně seznámit s Vločkou. Maruška ji prováděla mezi ovce.

„Bé, bé,“ ozývalo se všude kolem.

„Nebojte se.“ Maruška na ně promluvila klidným hlasem. „Chceme se jenom podívat na malou Vločku.“

Po chvíli dívky došly k Sedmikrásce a její malé dcerce. Mladá ovečka se ale nechtěla nechat pohladit. Určitě se bála cizí osoby a pokaždé, když si Míša dřepala a natáhla k ní ruku, schovala se za maminkou.

„Co se dá dělat.“ Míša vstala po dalším marném pokusu. „Třeba se to povede někdy jindy...“ usmála se, i když jí to bylo trochu líto.

„Pojďme na borůvky!“ navrhla Maruška, která chtěla kamarádku rozveselit. „Letos jich je opravdu spousta a Standa ví, kde jich roste nejvíc.“

Míša s nápadem ráda souhlasila a po chvíli všichni tři vyrazili do lesa. Borůvky byly, kam až oko dohlédlo! Mlsné děti se přejídaly lesními plody a na louku se vrátily s pusami tmavomodrými od sladké šťávy. Stádo je přivítalo hlasitým bečením. Nebyly to ovšem radostné zvuky.

„Něco se stalo,“ polekal se Standa, když si všiml, že Vlnka pobíhá kolem a hlasitě štěká. Bača přestal vyrábět sýr a vyšel ze salaše.

„Někdo je snad vystrašil?“ zeptal se dětí, ty ale pouze pokrčily rameny. „Nikoho nevidím...“ Rozhlédl se po louce.

Maruška se Standou studem sklopili hlavy. Zapomněli, že měli za úkol hlídat stádo

spolu s Vlnkou. Pes už měl svoje léta a čas od času usnul za bílého dne. Míše bylo dvojčat líto. Zaposlouchala se do bečení a štěkání. Okamžitě si všimla zoufalého Sedmikrásčina hlasu.

„Nejspíš je nikdo nevystrašil...“ prohlásila po chvíli a podívala se na baču. „Řekla bych, že ta malá Vločka se někam zatoulala.“

„Máš pravdu,“ poškrábal se ve vousech muž. „Malá se musela vzdálit do lesa. Musíme ji co nejrychleji najít.“

„My půjdeme, táto!“ křikla dvojčata a Míša jim nabídla pomoc. „Ve třech to zvládneme natotata!“

Děti se rozběhly různými směry.

„Teď by ses mi hodil, Pupíku...“ povzdechla si Míša a prodírala se čím dál hustšími smrčínami. „Určitě bys tu malou našel jedna dvě...“

Holčička šplhala čím dál výš a při každém kroku ztrácela naději, že ztracenou Vložku najdou. Už se chtěla vydat na zpáteční cestu, když vtom se jí zdálo, že zaslechla tichouňké bečení. Zastavila se na místě a pozorněji nastražila uši. Opravdu, někde nedaleko se ozývalo volání o pomoc.

„Vložko, jsi to ty?“ zeptala se a rozhlížela se dokola. „Prosím, zavolej ještě jednou. Neublížím ti. Chci tě jenom odvést k mamince...“

Chvilí panovalo ticho, pak se rozlehlo bojácné:

„Bé, bé...“

„Ty jsi někde uvízla?“ zeptala se Míša a hledala ovečku očima. „Neuvízla jsi v tom maliní?“ pohlédla na houšť planých křoví, která rostla nedaleko.

Zoufalé bečení se zopakovalo o něco hlasitěji.

„Žádné strachy! Už jdu!“ ujistila Míša zvířátko a přiblížila se k malinám. Dřepala si a opatrně odhrnula pichlavé větve.

„Bé...“ uslyšela už docela blízko a vtom si všimla bílé, huňaté koule uvězněné v hustém křoví.

„Pokusím se tě odsud vysvobodit,“ slibovala Míša. „Neboj se. Budu se snažit, aby to nebolelo.“